

4. Richtvertaling

Dionysius liet zelf mooi zien in welke mate hij gelukkig was. Op een zeker moment kwam Damocles, één van zijn jaknikkers, te spreken over Dionysius' troepen, zijn geld, zijn indrukwekkende rijk, zijn overvloedige bezittingen en zijn schitterende paleis, en hij beweerde toen dat niemand ooit gelukkiger was geweest. Hem zei Dionysius: 'Als mijn leven je zo bevalt, beste Damocles, wil je er dan zelf eens in de praktijk van proeven?' Toen deze positief had geantwoord, liet Dionysius de man plaatsen op een gouden bed, voorzien van een schitterende spreij, geborduurd met prachtige taferelen, en hij versierde heel wat bijzettafeltjes met geciseleerde zilveren en gouden voorwerpen. Toen liet hij bij de eettafel slaven plaats nemen die waren uitgekozen omwille van hun uitzonderlijke schoonheid, en deze moesten Damocles nauwgezet op zijn wenken bedienen. Er waren zalfjes en bloemenkransen, er werd parfum gebrand en de tafels werden voorzien van het meest exotische voedsel. En Damocles die dacht dat hij gelukkig was. Maar toen liet Dionysius te midden van al dat gedoe met een paardenhaar een scherp zwaard zo aan het plafond bevestigen dat het precies boven het hoofd van onze gelukzalige hing. Damocles had geen oog voor de mooie dienaars of voor het kunstige zilverwerk en hij stak geen vinger uit naar de tafel. Zelfs de bloemenkransen vervaagden. Ten slotte smeekte hij Dionysius hem te laten gaan, omdat hij nu niet meer 'gelukkig' wilde zijn. Denk je dat Dionysius overtuigend heeft aangetoond dat wie voortdurend met één of andere schrik leeft, helemaal niet gelukkig is?